

εἶνε ἀλάνθαστοι· ὁ ἀπλούστερος τῶν ἀνθρώπων,
παίθει κάλλιον ἔχων πάθος, ἢ ὁ εὐγλωττότερος τῶν
ρητόρων.

Delia Rochefoucauld.

Ὁ Λαὸς ἔχει ἔμφυτον τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα, ἐν δὲ τοῖς αἰσθήμασι τὸν ἡρώισμὸν καὶ τὴν δράσιν ἐν τῷ βλέμματι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπολεῖ πλειότερον παντὸς ἄλλου τὰ μεγάλα κατορθώματα καὶ τοὺς ἐνδόξους θανάτους.

Λαμαρτίνος.

Τὰ ἐγκώμια τῶν κολάκων εἶνε ἥττον ἐπικίνδυνα τῶν συμβουλῶν αὐτῶν, διότι τὰ μὲν κολακεύουσι τὴν φιλαυτίαν ἡμῶν, αἱ δὲ τὰ ἡμέτερα ἐλαττώματα.

Petit—Senn.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Νύκτα καὶ μέρα πάντα κοπιᾷζει,
Κόβει τὸ ξύλο μὲ τὸ πριόνι,
Κάθε κομματί πλανιάζει, σιάζει
Καὶ τὸ φιλιάζει καὶ τὸ καρφώνει.
Πότε γελάει, πότε δακρύζει
Κ' ἔτσι κομματί ψωμί κερδίζει.

Στέκει σιμά του καὶ τὸν κυττάζει
Ἡ σύντροφός του καὶ τὸ παιδί του
Ποῦ ξυλαράκια χάμου ἀραδιάζει
Καὶ τοῦ μαγεύει τὴν ὑπαρξί του,
Ὅπου τὸ βλέπει νὰ γέρνη ἀγαλὶ,
Κλειδώντας τὰ μάτια, τ' ὠραῖο κεφάλι.

Μαῦρο ἓνα χέρι τὴ θύρα σέρνει
Κι' ἄνθρωπος μπαίνει ψιλλὸς τὸ σῶμα,
Μικρούλα κάσα τοῦ παραγγέρνει
Καὶ τὸ παιδάκι φιλεῖ στὸ στόμα,
Τοὺς λέει, κυττάχτε γλυκὰ κοιμάται
Μὴ τὸ ξυπνᾶτε, μὴ τὸ ξυπνᾶτε.

Ὁ γέρος φεύγει μ' ἄργὸ ποδᾶρι
Κι' ὁ ξυλοκόπος τὴν κάσα φτιάχνει,
Ἡ σύντροφός του χλωρὸ χορτάρι
Πέρνει καὶ πλέκει μ' ἀνθούς στεφάνι,
Κ' ἐνῶ μία σκέψις τὸ νοῦ πλακώνει
Τὸν ἄγγελό της γοργὰ σταυρώνει.

Ἐπλεξε ἡ μάνα τ' ὠραῖο στεφάνι
Καὶ λέει θλιμμένη στὸ ξυλοκόπο
Βραδιάζει ἡ μέρα κ' ἡνύχτα φθάνει
Καὶ κουρασμένος εἶσαι ἀφ' τὸν κόπο,
Καὶ στὸ παιδί της στρέφεται ἀγαλὶ
Κύττα, τοῦ λέει, τί ἀφράτα κάλλη.

Σκύφτει γελώντας νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ
Στὸ κρεβάτάκι γιὰ νὰ τὸ βάλῃ,

Σὰ φύλλο τρέμει, φρίχτὰ φωνάζει,
Νεκρὸ τὸ σφίγγει μεσ' ὅτ' ἡ ἀγκάλῃ,
Κι' ἀντὶ ὅτ' ἡ κούνια, τρέμει, παγώνει
Μέσα ὅτ' ἡ κάσα τὸ σαβονώνει.

ΚΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ

ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ ΤΟ ΠΑΙΔΙ*

Ἀντὶ πάσης ἄλλης συστάσεως περὶ τοῦ χαριστάτου τούτου διηγήματος τοῦ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆ, παραθετέμεν τὴν κατωτέρω περικοπὴν ἐν ἣ θαυμασίως ζωγραφίζεται ὁ ρωσσικὸς χειμὼν μὲ τοὺς χρυστάλλους του, μὲ τὴν ἐπὶ τῆς φύσεως ἐξαπλουμένην σιγὴν:

«Ὁ χειμὼν εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ. χειμὼν ρωσσικὸς, τὸν ὅποτον οὔτε ὠνευρήθην ποτὲ ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὸ γλυκὺ μας τὸ κλῖμα. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἀπὸ πολλοῦ εἶχον πέσει, οἱ δὲ κορμοὶ αὐτῶν εἶχον περιενδυθῇ τὴν λευκὴν χειμερινὴν στολὴν των. Ἀπὸ τῶν κλάδων μακροί, μεγάλοι χρυστάλλοι ἐκρέμαντο, ὡς σταλακτίται ὠραϊότατοι ἀποστρίβοντες, ὅσας ἢ ἡλιακὴ ἄκτις προσέπιπτεν ἐπ' αὐτῶν. Πέραν ὁ κάμπος ἐξετείνετο κατάλευκος, ἐπίπεδος, ἀτελεύτητος, μονότονος, διακοπτόμενος ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ τοὺς τηλεγραφικοὺς στύλους, δι' ὧν διεγράφετο ἡ ὁδὸς καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν καλυβῶν, ὅστις ἀνέβαινε μελαγχολικῶς πρὸς τὴν οὐρανὸν, κατ' εὐθεῖαν, εἰς μακρὴν στήλην, διότι μὲ τόσον ψῦχος οὔτε πνοὴ καὶ ἀνέμου ὑπῆρχε. Σιγὴ βαθεῖα, ἡ ἀπερίγραπτος ἐκείνη σιγὴ τῶν παγωμένων κλιμάτων, καθ' ἣν ὁ χρότος ἀναπαράγεται μόλις δι' ἀσθενεστάτης ἡγούρας, καθ' ἣν καὶ αὐτὸς ὁ ἰσχυρότατος κτύπος μεταπίπτει ἡρέμα εἰς ψῆφον. Τὴν σιγὴν αὐτὴν ὁ μὴ κατοικήσας εἰς βόρεια κλίματα δὲν δύναται νὰ τὴν φαντασθῇ, ὅσον ποιητὴς καὶ ἄν ἦναι καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν παραβάλῃ πρὸς σιγὴν νεκροταφείου, πρὸς σιγὴν τῶν μεσανυκτίων ὥρων. Ἡ σιγὴ ἐν Ρωσσίᾳ εἶνε ἡ ὑπερτάτη τῆς φύσεως ἀδράνεια, ἡ νέκρωσις αὐτῆς ἡ ἀπόλυτος. Ἡ σιγὴ αὕτη δὲν ἐμπνέει τὴν μελαγχολίαν τοῦ Ἀνατολίτου, τὸν ρεμβασμὸν τοῦ Ἀραβίου, τὴν ἡδεῖαν πνευματικὴν νάρκην τοῦ Ἰνδοῦ. Ὅχι! εἶνε κάτι τι ἄλλο, τὸ ὅποτον δὲν λέγεται, τὸ ὅποιον δὲν περιγράφεται, τὸ ὅποιον αἰσθάνεται τις μόνον καὶ δὲν λησμονεῖ ποτέ. Ἡ σιγὴ αὕτη ἀφαίρει ἀπὸ ἐνέργειαν. Καθιστᾷ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ψυχὴν αἰθεριωτέραν καὶ ἀποναρκώνει καὶ αὐτὴν τὴν φαντασίαν. Ἀφαιρεῖσθε, ἀλλὰ δὲν πλάττετε βνεῖρα, δὲν ζητεῖτε νὰ πραγματοποιήσητε τὸ ἱδάλμα σας, τοὺς πᾶθους σας. Καὶ αὐτὸ τὸ αἰσθημά σας ἀποψύχεται. Δὲν ἀγαπάτε, δὲν ὠνευρεύετε, δὲν ἐπιθυμεῖτε τίποτε. Ἴσως ἐὰν ἡδύνασθε νὰ σκεφθῆτε, θὰ ἀμφεβαλλετε καὶ ἐὰν ὑπάρχετε πράγματι!»

Εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, πλὴν ἄλλης ὕλης ποικίλης καὶ τερπνοτάτης, θὰ περιέχγηται καὶ

Η ΜΟΙΧΑΛΙΣ

ἔπος ἠθικώτατον τοῦ ποιητοῦ κ. Συνοδινού εἰς ἄσματ' ἐννέα.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς αὐτῆς ἔτους ἡ «Φιλολογικὴ Ἀκρόπολις» ἀφιερὼν τὴν τελευταίαν τῆς σελίδας εἰς δημοσίευσιν παντὸς εἶδους.

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

εἰς τιμὰς μετριοτάτας. Τιμὴ δημοσιεύσεως, δι' ἕνα κασσὸν στίχον λεπτὰ 15.

* Τοῦ Γύφτου τὸ παιδί. Διήγημα Ν. Σπανδωνῆ, μετὰ εἰκόνων. Πωλεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ γραφεῖῳ, ἀντὶ λεπ. 50.